

ве. Тѣ обръщатъ свѣта въ нѣкаква мистификация, недостъпна за нашитѣ псзнавателни способности, а върху дѣтскитѣ чувства, освѣнъ това, тѣ дѣйствуватъ угнѣтително.

Въ одеската класическа гимназия, управлявана отъ най-строгия „директоръ“, какъвто рускитѣ училища познавали до тогава, „моралътъ“ и „доброто“ стоѣли върху крайцеца на езика у всѣка прѣподавателска уста. Въ тая минута на захласнато внимание изглеждало рѣчъта или лекцията на рускиятъ академистъ да е произвела поразително впечатлѣние върху класа, защото по четиритѣ направления на класната стая царувала идеална тишина.

Нашиятъ ученикъ обаче, излѣзълъ изъ нетърпѣние. „Это ложь, это заблужденіе“ — извикалъ той отъ своето мѣсто, и се дигналъ на крака. Съ двѣ три думи, по-бързи отъ единъ мигъ, той възразилъ на учения даскалъ, че „революцитѣ водятъ къмъ иедално равенство, а когато тѣ се вършатъ отъ цѣли народи — щастieto отъ тѣхъ ще бжде пълно“ „Рано или късно тиранитѣ ще паднатъ — продължилъ Христофоръ Петковъ — а вашитѣ филипики не струватъ лула тютюнъ“. „Что за иностранная сволочь“ — изревалъ разярения прѣподавателъ: „садитесь на скамейку“ — и дръпналъ нѣкаква бѣлѣжка въ училищния тефтеръ.

Прѣзъ междучасieto Христофоръ Петковъ обиралъ аплодисменти отъ новия училищенъ народъ, сърцето на който той завладѣлъ, ти си рѣчи, къмъ края на първото полугодие.

Изглеждало, че новата желѣзна дисциплина неще бжде въ състояние да подвие „твърдия бѣлгаринъ“, както започнали да го титулуватъ въ директорската стая. Клѣтиятъ Тошковичъ, кѣколко пжти ходилъ до класическата гимназия и не еднажъ викалъ при себе да съвѣтва синътъ на Калоферскиятъ даскалъ, въ когото той —